

[Melchior.]

Poulsgaards. Det skulle lyde sådan: Vil ministeren tage skridt til, at der i henhold til straffeloven, eventuelt politivedtægterne, indledes forfølgning imod bladet Fremskridt, udgivet af fremskridtspartiet, idet dette blad bl. a. i sit nr. 11 fremturer med nedbrydning af skattemoralen ved at tale smukt om sorte penge og ligeledes af køns-moralen ved at vise et kendt folketingsmedlem uden bukser på?

Jeg bliver ikke fornærmet, hvis ministeren ikke føler sig foranlediget til at svare, idet jeg jo med glæde kan konstatere, at ministeren passer sin egen moral glimrende og i øvrigt lader andres moral være i fred.

Henning Philipsen (SF):

Jeg forstod af ministerens besvarelse til hr. Poulsgaard, at ministeren har udleveret et eksemplar af dette blad til politiet og bedt om en redegørelse fra politiet. Jeg vil derfor godt spørge ministeren — og det skal være min uddybelse af spørgsmålet — ville det ikke være rimeligt, om ministeren i samme forbindelse, også i forhold til straffelovens § 234, stillede spørgsmål til politiet om, hvorvidt dette blads nr. 73 i lige så høj grad fremturer med nedbrydning af de ældres moral, og måske i særdeleshed hr. Poulsgaards?

Formanden:

Jeg finder ikke, at justitsministeren bør føle sig forpligtet til at besvare de sidste to stillede spørgsmål, som vel nok falder lidt uden for spørgetiden her.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Winnie Russell (S) til justitsministeren:

„Vil ministeren oplyse, i hvor mange tilfælde man har benyttet § 9, stk. 2, og § 10 i adoptionsloven af 1972, efter hvilke paragraffer de såkaldte glemte institutionsbørn kan bortadopteret uden forældresamtykke?“

(Spm. nr. 282, skr. begr.)

Skriftlig begrundelse.

Efterhånden er der snart gået 2 år, siden den nye adoptionslov blev vedtaget af folke-

tinget med ikrafttræden den 1. oktober 1972.

Efter denne lov er det muligt i særlige tilfælde at foretage adoptioner, uden at der foreligger forældresamtykke. Disse særlige tilfælde dækker over, at der ikke har været nogen kontakt mellem et barn og dets oprindelige forældre i en længere periode, hvor barnet har været anbragt på institution.

Allerede inden lovens ikrafttræden var det gennem flere spørgsmål rejst bl. a. af fhv. folketingsmedlem fru Lene Bro og andre blevet påvist og også bekræftende besvaret af skiftende ministre, at der var en lille gruppe børn, som rent faktisk var blevet „glemte“ på forskellige institutioner.

Ved den nye lovs ikrafttræden tillagdes så først landsnævnet for børne- og ungdomsforsorgen og siden hen ved en lovændring i december 1972 den sociale ankestyrelse muligheden for at anmode overøvrigheden om at tillade adoption, når et barn var undergivet børne- og ungdomsforsorgen.

Nu vil jeg derfor gerne have klarlagt fra ministerens side, om man siden lovens ikrafttræden nu også har benyttet sig af lovens muligheder, dvs. hvor mange børn af den pågældende kategori der er blevet bortadopteret, og hvor mange sager man har under forberedelse.

Winnie Russell (S):

Baggrunden for spørgsmålet er ikke, at jeg har nogen begrundet tvivl om, at loven ikke er blevet udnyttet, men snarere den, at folketinget ofte har en dårlig vane med, så snart man har sluppet en lov, da ikke længere at beskæftige sig med den, efter princippet: ude af øje, ude af sind. Derved, har jeg på fornemmelsen, kommer man ofte til at stå i en situation, hvor man ikke får be- eller afkræftet, om de intentioner og de ønsker, man havde med en lov, bliver ført ud i livet.

Som nogle sikkert kan huske, var problemet med de såkaldte glemte børn netop et af den slags problemer. Det havde længe irriteret lovgivningsmæssigt, hvorefter der i forbindelse med den nye adoptionslovs gennemførelse fandtes en løsning på problemet som nævnt i den skriftlige begrundelse af mit spørgsmål. Da denne gruppe, nemlig de glemte børn, imidlertid ikke er en gruppe,